

Хтось сказав: “Не початок рятує, а кінець”. Цей вислів стосується й волонтерського руху. Очевидним є те, що хвиля всезагальної народної допомоги для захисників, які стоять на східних рубежах України, дещо пригасла. Шалений сплеск активності населення у зборі благодійної допомоги для солдатів та добровольців перейшов у розмірене русло. Люди не відмовляються допомогти й допомагають, коли їх об’єднає на благодійну справу невтомний, авторитетний організатор. Про те, чи потрібна нині народна допомога нашим захисникам, які стоять на лінії розмежування, і чи чекають вони на неї – розповідали Павло Тумаш з с.Новорічниця та Петро Коцюбайло з с.Мульчиці, Володимирецького району, які разом доправляли вантаж благодійної допомоги саме в переддворічні свята.

Петро Коцюбайло – волонтер із річним досвідом роботи. Він знає всіх своїх земляків, що воюють на Сході, як кажуть, в обличчя, володіє ситуацією, кому що потрібно і куди що завозити. Відтак, всі організаційні моменти поїздки він взяв на себе. Наш земляк із Новорічниця Павло Тумаш надав свій особистий транспорт для волонтерського рейсу і сам був за водія. Для нього це був перший рейс до зони АТО.

Готувалися до поїздки миром. Жителі с.Госп. та с.Новорічниця,

організовані сільським головою, приносили для солдатів свої сільські нехитрі запаси: картоплю, цибулю, інші овочі, різні консервації. До них приєдналися, за зверненням сільського голови, і

Петро Коцюбайлом із Західного Полісся на Схід України, в зону АТО.

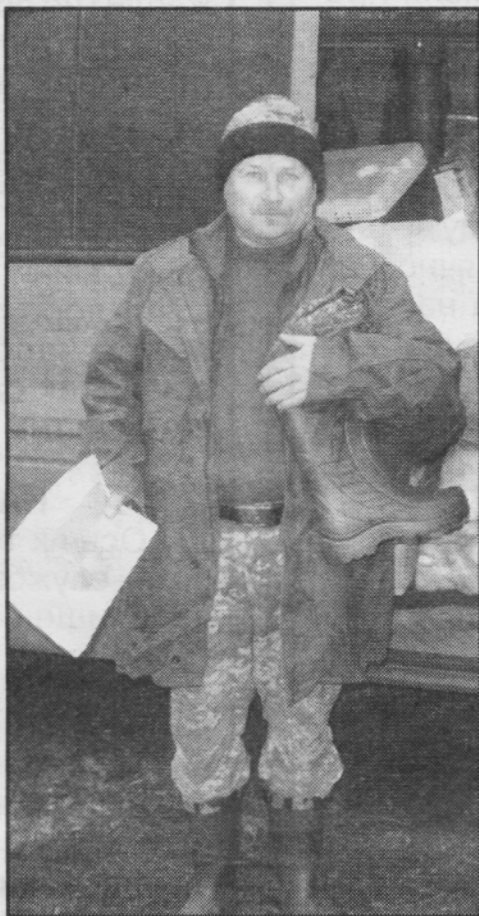
– Це потрібно бачити й відчувати, – розповідає Павло Тумаш. – Досвідчений і всезнаючий волонтер із Мульчиць Петро Коцюбайло

мешканці всіх сіл Вичівської сільради. У Вичівці, Бутівому та Бродниці люди також несли на організовані пункти прийому хто що міг. Так разом громади двох сільрад зібрали немало – в межах чотирьох тонн продуктів. До зарічненського вантажу Петро Коцюбайло додав володимирецьку допомогу: 50 теплих бушлатів, майже 200 теплих світерів, 500 пар теплих носків і заправку на поїздку. З такими новорічними подарунками й вирушили Павло Тумаш з

наперед знав, що, куди і кому ми будемо відвантажувати. Йому замовляли, що привезти, але були й непланові ситуації. Вражало те, що беручи частину вантажу, солдати відмовлялися отримувати все замовлене, залишаючи частку допомоги зі словами: “Везіть далі, може кому вона більш потрібна”. І так – в кожному місці, де ми відвантажували допомогу від наших поліських селян. Одну ніч довелося переночувати на місці дислокації косто-пільських міліціонерів. То ті,

зіславшись на те, що вони непогано забезпечені всім, ще й свої лишки віддали, може кому більше знадобляться, хто чекає на підтримку. І дійсно, потрапили в такі місця, де наша допомога була, можна сказати, рятівною. У Маріуполі, в одній із благодійних організацій, щоденно готують гарячі обіди на 800 чоловік і розвозять їх для тих, хто стоїть в полі, в окопах, не дивлячись на погоду. Коли ми заїхали до них і нас завели в

продуктовий склад, там ми побачили порожні полиці. Всі запаси, які в них були, закінчилися. Вони замовили іншим волонтерам вантаж, але доставлять цю допомогу не раніше, ніж через три дні. А тут ми із нашими поліськими продуктами.

Вони були безмежно раді від того, що у них вже буде з чого готувати і розвозити нашим солдатам гарячі обіди без перерви, бо як дивитися тим людям у вічі й пояснювати, що замовлений вантаж з продуктами ще в дорозі, не прибув до місця призначення.

Ми, передаючи благодійну допомогу, особисто зустрічалися і спілкувалися з нашими зарічненськими хлопцями із с.Серники – Петром Собківим, із Олександром Корнійчуком з с.Мутвиця, з Гавриловичем Сергієм з с.Бутове. Бачилися із трьома хлопцями з с.Мульчиці, з кузнецовським солдатом та одним солдатом із с.Іванчі, що біля Поліц. Що можна сказати про ці зустрічі і спілкування: побачити земляка з рідних країв – це вже для них допомога і підтримка, а тримати в руках банки консервацій, які закривали наші матері, сестри, чи дружини – це, ніби побувати вдома і відчувати тепло родини. Всі хлопці безмежно дякували за надану допомогу, за те, що про них пам'ятають, не забувають, бо найкращий гостинець – це гостинець з дому, з рідної землі. Там це має особливу ціну.

Тамара АЛЕКСІЮК

На фото: волонтери і зарічненські захисники Сергій Гаврилович та Олександр Корнійчук